

Και το Αιγαίο και ο ταραμάς και ο Αγαμέμνων και ο κιμάς, όλα τουρκικά.

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

“Μύθος εστί λόγος ψευδής εικονίζων την αλήθειαν”, πρεσβεύει η αρχαία σοφία. Οι μύθοι, οι παραβολές εξηγούν αριστοτεχνικά και ερμηνεύουν με σαφήνεια δυσπερίγραπτα γεγονότα.

Παραπέμπω σε έναν μύθο του Αισώπου, ο οποίος εξεικονίζει την ελληνοτουρκική διένεξη. Τίτλος: “Λύκος και αρνί”. Μάλιστα η υπόθεση του μύθου “λαμβάνει χώρα” σε ποτάμι, σε ύδατα.

“Ένας λύκος βλέποντας ένα αρνί να πίνει νερό σε ποτάμι, ζητούσε να βρει εύλογη αιτία για να το φάει. Γι’ αυτό στάθηκε λίγο παραπάνω στο ποτάμι και κατηγορήσε το αρνί ότι θόλωνε το νερό και δεν το άφηνε να πιεί. Το αρνί απάντησε ότι πίνει με την άκρη των χειλέων του και πως εξάλλου δεν ήταν δυνατόν να θολώνει το νερό, αφού στεκόταν πιο χαμηλά. Μετά από αυτήν την αποτυχία, είπε ο λύκος: πέρυσι όμως έβρισες τον πατέρα μου. Όταν απάντησε εκείνο ότι δεν είχε γεννηθεί ακόμη, ο λύκος του είπε: επειδή εσύ έχεις καλές δικαιολογίες, εγώ δεν πρέπει να σε φάω;”.

Και σημειώνει ο Αίσωπος στο επιμύθιον: “Ο λόγος δηλοί ότι ος η πρόθεσις εστίν αδικεῖν, παρ’ αυτοῖς ουδέ δικαία απολογία ισχύει”. Δηλαδή, αν θέλει κάποιος να σε αδικήσει, τίποτε, ούτε το δίκαιο, τον συγκρατεί.

Ας προσπαθήσουμε τώρα να... απομυθοποιήσουμε τον μύθο.

Πρόβατα είναι ο πολιτικός και παραπολιτικός κόσμος, της μικράς και εντίμου Ελλάδος.

Λύκος, “γκρίζος” και αιμοβόρος, είναι η Τουρκία, που θέλει πάση θυσία να την καταπιεί, να την κατασπαράξει. Και σαν τον αισώπειο λύκο επικαλείται, όχι ευλόγους αιτίες, αλλά πράγματα παρανοϊκά και ψεύδη πρωτοφανή και ασύστολα.

Το άκακον αρνίον, το ειρηνόφιλο, το ευγενικό και εκλεπτυσμένο, αντιτείνει λογικά, ακαταμάχητα επιχειρήματα. Πίνει “άκροις χείλεσι” το νερό, δεν το θολώνει. Τηρεί ευλαβικώς τις διεθνείς, θα λέγαμε, συνθήκες – διεθνές δίκαιο, συμβάσεις, διακηρύξεις, κεκτημένα και συμπεφωνημένα “ων ουκ εστι αριθμός”. Πλην εις μάτην. Ο λύκος πεινασμένος και λυσσασμένος, το ορέγεται και θα το φάει.

Ο λύκος καταφεύγει στο παρελθόν. Ελοιδώρησες, κορόιδεψες, πέρυσσι, τον πατέρα μου. Ποιος είναι ο πατέρας των λύκων, γκρίζων και μαύρων: Μα ο “Ατατούρκ”, (=πατέρας των Τούρκων), ο γενοκτόνος μας Μουσταφά Κεμάλ. Τι λέει ο θεοπάλαβος Ερτογάν; Να αναθεωρηθεί η συνθήκη της Λωζάννης. “Υπάρχουν εκκρεμότητες και θέματα που δεν κατανοούνται σωστά στην συνθήκη της Λωζάννης”. (Δήλωση τον Δεκέμβριο του 2017, λίγο πριν έλθει στην Ελλάδα. Και αντί να του κλείσουμε την πόρτα κατάμουτρα, ήρθε. Πού να προβάλλει αντίσταση το πρόβατο!!). Πρόσφατα μάλιστα αμφισβήτησε τον ίδιο τον Κεμάλ, χρεώνοντάς του την απώλεια των νησιών μας. (Τον Κεμάλ, ο Ερτογάν τον προσπερνά. Του καταλογίζει μετριοπάθεια. Προφανώς θα τον χαρακτηρίζει και άπιστο και επιρρεπή σε ακολασίες, πράγματα ανάρμοστα για τον φανατικό ισλαμιστή Τούρκο πρόεδρο. Ο Μεχμέτ ο Πορθητής και ο Αρπ-Ασλάν είναι πολύ πιο κοντά στην ιδιοσυγκρασία του. Κατακτήσεις, δηώσεις και σφαγές των “γκιαούρηδων”, με το σπαθί του Ισλάμ και στο όνομα του Αλλάχ, έλκουν και συγκινούν τον θεοπάλαβο και του εξασφαλίζουν παντοτινό όνομα και περίοπτη θέση στον μωαμεθανικό παράδεισο).

Επανέρχομαι στον μύθο. Ας προσεχθεί το ανισόρροπο επιχείρημα του λύκου περί θολώματος του νερού, αν και στέκεται πιο κάτω στην κοίτη του ποταμού το αρνί. Δεν περνάει μέρα που κάποιος σφουγγοκωλάριος και ζητωκραυγαστής του Ερτογάν, αν όχι ο ίδιος, που δεν θα εκστομίσει ψεύδη ουρανομήκη, ανυπόστατες θέσεις και βλέψεις, οι οποίες προκαλούν την νοημοσύνη μας και δοκιμάζουν τα νεύρα μας. “Καταπιέζεται η μειονότητα στην Θράκη, πάντοτε μόνον τουρκική”. Στον Έβρο, όταν οι ένοπλες δυνάμεις της πατρίδας μας, αντιμετώπιζαν με επιτυχία τους λαθροεισβολείς, ανακάλυπταν πτώματα δολοφονημένων από τον στρατό μας. Πόσες φορές μιλούν για κακομεταχείριση παράνομων μεταναστών, όταν ακόμη το “εξπρές του μεσονυκτίου”, σφυρίζει και ταξιδεύει στην χώρα τους. Εκατοντάδες οι φυλακισμένοι, με συνοπτικές διαδικασίες, με το πρόσχημα της συμμετοχής στο κίνημα(;) του Γκιουλέν. Ιδίως εκείνος ο κρετίνος Μπαχτσελί – υποτίθεται ότι συμπράττει με την συμμορία του στην κυβέρνηση του Ερντογάν – όπου σταθεί και όπου βρεθεί ονειροφαντάζεται “Σμύρνη” και γενοκτονίες και καταστροφές των Ελλήνων. Ένα ερεβώδες υποκείμενο, που συναγωνίζεται “τον πρόεδρό του” στην παλαβομάρα και στην κακοποιό ευρεσιτεχνία. Τις προάλλες κάποιος απόστρατος στρατηγός ονόματι Καρακούς, ισχυρίστηκε, σοβαρότατα, ότι οι λέξεις Αιγαίο και Αγαμέμνων, δεν είναι ελληνικές, αλλά τουρκικές. Μάλιστα. Εδώ ταιριάζει νομίζω η παροιμία. “Ο καθείς την μύξα του για βούτυρο την έχει”. Και τι κρανιοκενή αράδιασε; “Πριν από τους Δωριείς υπήρχαν οι Τούρκοι, Ακά. Από αυτούς ονομάστηκε έτσι το Αιγαίο. (Με ένα κάππα στην αρχή της λέξεως, θα μπορούσε να μας πείσει. Αυτό το “-άκα”, ταιριάζει και σε άλλες ελληνικές λέξεις, με αρνητική σημασία. Τέλος πάντων, σέβομαι τους αναγνώστες και δεν προχωρώ). Για δε τον δύσμοιρο βασιλέα των Μυκηνών, Αγαμέμνονα, το απέδωσε στο γνωστό “Ακά” και “μέμνουμ”, που σημαίνει “χαίρομαι” στην μεγαλειώδη και αξιοζήλευτη και μητέρα όλων των γλωσσών του κόσμου, γλώσσας τους. Κατά την ίδια τουρκική...αλογία ο Σωκράτης παράγεται από το Σου(=νερό) και “κρατ”. (Το “κρατ” το αγνωώ).

Είναι γνωστό πως η τουρκική γλώσσα, εμπλούτισε την ελληνική με λέξεις που έχουν σχέση κυρίως με την γαστέρα, το παχύ έντερο και τα...κατάλοιπά τους. Γιαρμάς, γιαούρτι, ζαρζαβατικά, καρπούζι, μπακλαβάς, κότσι, μουσακάς, χαλές, ταραμάς, ιμάμ-μπαϊλντί, γιουβαρλάκια, κεφτές, μπαχαρικά, μπουνταλάς, παντζάρι, πλάφι, ταχίνι, τουλούμπα, τσογλάνι,

κανταϊφι, κιμάς, ντουβάρι και ντουμάνι, λέξεις δηλαδή που παραπέμπουν σε έναν πολύ υψηλό πολιτισμό, που και σήμερα συνεχίζει να ευεργετεί την λιμώτουςσα ανθρωπότητα ή καλύτερα να προσφέρει “τα χαίρια του στον φουκαρά ντουινιά”, όπως θα το διατυπώναμε χρησιμοποιώντας τα μυρίπνοα άνθη του τουρκικού λεξιλογίου.

Τι δάνεισε η ελληνική γλώσσα στην τουρκική; Λέξεις που αφήνουν το κοιλιά και τα δορυφορούντα αυτήν υποσυστήματα και ανεβαίνουν ψηλά, στην καρδιά και στο νου. Ακαδημία, ακρόπολη, ακτινολογικός, ανατολή, αριθμητική, βιβλιόφιλος, δημαγωγία, δημιουργός, δίλημμα, εξωτικός, οικολόγος, έρωσ, φιλόσοφος, φως, (foto, τουρκικά), γαλαξίας, υδρόφιλος, ιδέα, είδωλο, γεωλόγος, καλλιγραφία, κλίμα, χορωδία, μαθηματικά και μύριες άλλες, όλες λέξεις που κρύβουν στα φυλλάματά τους πολιτισμό, ευγένεια, επιστήμη και αρχοντιά.

Να κλείσω με τον μύθο του Αισώπου. Δεν ξέρουμε, αλλά μάλλον το αρνίον φαγώθηκε από τον λύκο. Καμμιά δικαιολογία λογική θέση δεν κατευνάζει το άπληστο και ανόητο θηρίο. Τι μπορεί να κάνει; πώς μπορεί να γλιτώσει; Να καλέσει, να βελάξει και να έρθουν τα τσομπανόσκυλα, τα οποία ο λύκος φοβάται. Ποια είναι αυτά; Οι ατρόμητοι πιλότοι μας, οι θαλασσόλυκοι πλοίαρχοι των κανονιοφόρων και των αντιτορπιλικών μας, τα Ελληνόπουλα που υπηρετούν στα άρματα και στις πυροβολαρχίες μας. Μόνο αυτήν την γλώσσα, τρέμει το θρασύδειλο θηρίο...

**Δημήτρης Νατσιός.
δάσκαλος-Κιλκίς – Μέλος ΙΗΑ.**

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION

Πηγή : <https://professors-phds.com/>